

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/147/2024
Identifikačné číslo spisu: 5717212679
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2025
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:5717212679.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. A. Z., narodenej X. X. XXXX, N., S. XXXX/X, zastúpenej splnomocnenkyňou AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o., Martin, Škultétyho 472/10, IČO: 36 868 108, proti žalovanému N. Z. Z., narodenému X. N. XXXX, V. J. XXX, o zákaze priblíženia sa k žalobkyni, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15C/70/2017, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. januára 2024 sp. zn. 6Co/80/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. mája 2022 č. k. 15C/70/2017-450 (v poradí druhým) v spojení s opravným uznesením z 21. mája 2024 č. k. 15C/70/2017-567 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia zákazu žalovanému priblížiť sa k nej. O trovách konania rozhodol tak, že stranám nárok na ich náhradu nepriznal. Súčasne rozhodol o zrušení uznesenia Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 z 20. novembra 2017 o nariadení neodkladného opatrenia v celom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žaloby ustanoveniami § 137, § 183 ods. 1, 3 a 4, § 257, § 330 ods. 2, § 335 ods. 1 a § 336 ods. 3 a 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 11 a § 13 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Vychádzal z toho, že proti žalovanému bolo nariadené neodkladné opatrenie uznesením Okresného súdu Martin z 20. novembra 2017 č. k. 10C/52/2017-31, ktorým súd zakázal žalovanému priblížiť sa k žalobkyni na menej ako 10 metrov. Z listinných dôkazov doložených do spisu, z výpovede žalobkyne a z prebiehajúcich trestných konaní zistil, že žalovaný mal žalobkyňu fyzicky i psychicky atakovať a nerešpektovať nariadené neodkladné opatrenie v rokoch 2017 a 2018. Keďže žalobkyňa súdu nepreukázala, že by k takýmto útokom dochádzalo aj v rokoch 2019, 2020 a 2021 a nepoprela tvrdenie žalovaného, že sa s ňou tri roky

nestýka a nekontaktuje ju, žalobu zamietol. Dospel k záveru, že v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP) konanie žalovaného nevykazuje znaky fyzického ani psychického násillia, žalovaný žalobkyňu nežiaduco nesleduje, nevyhľadáva a nekontaktuje. Podľa ustanovenia § 335 ods. 1 a § 336 ods. 3 a 4 CSP preto rozhodol aj o zrušení uznesenia, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 257 CSP po tom, čo dospel k záveru, že v spore existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Tými boli podľa súdu neprimeraná tvrdosť, podiel strany na vzniku a priebehu sporu, povaha okolností sporu a osobné pomery strany sporu. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa podala žalobu na základe rozhodnutia Okresného súdu Martin z 20. novembra 2017 č. k. 10C/52/2017-31 o nariadení neodkladného opatrenia a že sa začalo trestné konanie vo veci marenia výkonu úradného rozhodnutia vydaného v konaní sp. zn. 10C/52/2017 (uznesenia súdu o nariadení neodkladného opatrenia). Žaloba bola teda na súd bola podaná dôvodne. Podľa súdu nebolo možné vykladať na ťarchu žalobkyne to, že v priebehu konania došlo k zmene skutkového stavu, pretože by išlo o neprimeranú tvrdosť. Za vznik tohto sporu zodpovedá vo veľkej miere žalovaný a preto neúspešnej žalobkyni neuložil povinnosť „nahradit“ mu „trovy“ konania.

4. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 31. januára 2024 sp. zn. 6Co/80/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd sa podľa odôvodnenia svojho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalobkyne k hodnoteniu dokazovania súdom prvej inštancie považoval za nedôvodné. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že vo veci nebol dôvod pre poskytnutie ochrany žalobkyne, ktorej sa domáhala žalobou. Žalobkyňa v odvolaní nespochybnila skutkové závery súdu prvej inštancie, že nepredložila dôkazy o aktuálnej hrozbe protiprávneho konania žalovaného. Správne skutkové závery súd prvej inštancie posúdil podľa prislúchajúcich právnych predpisov a vyvodil správny záver o nedôvodnosti žaloby žalobkyne v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku. Vývodené závery na seba vecne a logicky nadväzujú a zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a ustálenie skutkového stavu zodpovedá racionálnej a logickej úvahe, pri ktorej boli dôkazy hodnotené každý jednotlivo i všetky v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP). Výsledky dokazovania vykonaného v konaní nepreukazovali tvrdenie žalobkyne o pretrvávajúcom fyzickom a psychickom násillí žalovaného voči nej, žalobkyňa nekonkretizovala, v čom by malo takéto správanie žalovaného spočívať a z čoho aktuálne vyvodzuje obavy o svoj život a zdravie. Odvolacia argumentácia žalobkyne podľa súdu spočívala len na všeobecných poznatkoch uvádzaných v odbornej literatúre o špecifických formách vzťahového násillia.

6. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila ustanovením § 420 písm. f) CSP a navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že od odvolacieho súdu očakávala spravodlivé rozhodnutie a nie prekvapujúce a nepredvídateľné. Cíti sa byť poškodená v predmetnom konaní, pretože súd svojím rozhodnutím zrušil zákaz priblíženia a navyše aj priznal žalovanému, ktorý sa na pojednávania účelovo nedostavoval, náhradu trov konania. Zdôraznila, že ona sa nikdy bezdôvodne neospravedlňovala a ak sa aj sama nedostavila, bola právne zastúpená, na čo vynaložila finančné prostriedky. V súvislosti s trovami konania poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. mája 2020 sp. zn. IV. ÚS 178/2019, podľa ktorého „účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne poniesie sankciu v podobe povinnosti nahradit trov konania, ktoré vzniknú, pri tejto procesnej činnosti.“ Podľa žalobkyne bol žalovaný tým, ktorý ju donútil brániť svoje práva nielen pred súdom, ale aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní, pretože jeho konanie ju obmedzovalo v obvyklom spôsobe života, na základe čoho mala dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. K trovám konania poukázala aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/204/2020 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/66/2018, na základe ktorých podľa nej nebol dôvod priznávať žalovanému ich náhradu preto, že sa pojednávani neúčastňoval a spôsobil prietahy v celom súdom konaní.

7. Žalovaný navrhol dovolanie odmietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Mal za to, že dovolateľka neuviedla, akým procesným postupom jej súd znemožnil uplatňovať jej procesné práva. Uviedol, že dovolateľku nikdy fyzicky nenapadol, všetky jej tvrdenia sú nepravdivé a odpadli dôvody na zákaz priblíženia. Poukázal na to, že jeho neúčast' na pojednávaniach bola vždy ospravedlnená a preto neboli splnené dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby mu nebola priznaná náhrada trov súdneho konania.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vo veci samej rozhodnuté (§ 424 CSP), a to za splnenia podmienky zastúpenia a spisania dovolania (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

9. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku tejto viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o

právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd vo veci zistil, že napriek tomu, že dovolateľka je kvalifikovane právne zastúpená, v dôvodoch jej dovolania nie je uvedená relevantná právna argumentácia, ktorá by bola konkrétne cielená na konanie vo veci tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 431 ods. 1 CSP. Dovolanie je v podstate len vyjadrením všeobecnej nespokojnosti dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej a aj o trovách konania, ku ktorým poukazuje na predmet konania a správanie sa žalovaného v tomto konaní, ktoré majú podľa jej názoru predstavovať dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania podľa ustanovenia § 257 CSP. Dovolací súd sa napriek tomu oboznámil s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu a preskúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky k rozhodnutiu o priznaní náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257 CSP, ktoré považuje za prekvapivé.

16. Podľa rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu sa prekvapivým rozhodnutím rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných, „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011). O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné.

17. Dovolací súd však takýto postup odvolacieho súdu nezistil. V danej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v odôvodnení rozhodnutia uviedol aj úvahu, ktorou k rozhodnutiu dospel, takže v tejto časti nemohlo ísť o rozhodnutie, ktoré by pre žalobkyňu mohlo byť prekvapivé.

18. Ustanovenie § 257 CSP je odchýlkou od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP) a súd podľa tejto právnej úpravy výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí uložiť neúspešnej strane povinnosť na náhradu trov konania, resp. nemusí uložiť strane, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti, zákon bližšie nešpecifikuje. V danej veci ich súd prvej inštancie mal za preukázané okolnosťami, ktoré viedli žalobkyňu k uplatneniu nároku, ako aj v správaní žalovaného v konaní a odvolací súd úvahy súdu prvej inštancie v tomto smere hodnotil ako zodpovedajúce spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi konania, a to napriek tomu, že žalobkyňa v odvolaní proti rozhodnutiu o trovách konania neuviedla žiadne odvolacie námietky a odvolací súd tento výrok posudzoval len ako závislý od rozhodnutia vo veci samej. Dovolací súd poukazuje na to, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP súdom prvej inštancie bola vykonaná v prospech žalobkyne ako v spore neúspešnej strany a podľa úpravy v ustanovení § 424 CSP nebola oprávnená podať odvolanie proti tomuto rozhodnutiu.

19. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd postupoval podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 369 ods. 1 CSP. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že pri tomto rozhodovaní už neaplikoval ustanovenie § 257 CSP, ale postupoval výlučne podľa zásady úspechu v odvolacom konaní. Povinnosť súdu ex offio prihliadať na dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa týka okolností, ktoré v konaní vyšli najavo, nie je povinný sám iniciatívne zisťovať skutkové okolnosti (t. j. ex offio vykonávať dôkazy), ktoré by prípadne mohli viesť k aplikácii ustanovenia § 257 CSP. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa týkajúce sa okolností tohto konania, odvolací súd nemal povinnosť tieto okolnosti iniciatívne zisťovať. Preto rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, v ktorom už nebol dôvod po rozhodnutí súdu prvej inštancie prihliadať na dôvody podania žaloby a žalovanému v ňom nebolo možné vytknúť, že riadne nepristupoval k svojim procesným povinnostiam v odvolacom konaní, neporušuje právo dovolateľky na spravodlivý proces.

20. Žalobkyňa v dovolaní namietala aj to, že sa cíti byť poškodená zrušením nariadeného neodkladného opatrenia, pretože odvolací súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že intenzita konania žalovaného bola na takej úrovni, že stále pociťuje z neho strach. Dovolací súd k tejto námietke uvádza, že v hodnotení tvrdení a dôkazov, ktorými žalobkyňa preukazovala ohrozenie života a zdravia násilným konaním žalovaného, nižšími súdmi nezistil pochybenie. Ďalej je potrebné uviesť, že nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nižšími súdmi bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe súdu, pretože hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, a pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe dôvodnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, 125/1999) ako aj viaceré rozhodnutia (2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) vychádzajú z názoru, že ani prípadná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov súdu nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania.

21. Dovolanie nie je opravný prostriedok na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci (resp. v mimosporových konaniach skutočného stavu). Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení dovolacím súdom spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti. Vo vzťahu k tomu však je potrebné dodať, že tieto vady v preskúmvanej veci dovolací súd nezistil.

22. Myšlienkový postup odvolacieho súdu, ktorým dospel k rozhodnutiu vo veci, je dostatočne vysvetlený poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, právne závery, ku ktorým dospel pri posudzovaní dôvodnosti ďalšieho trvania neodkladného opatrenia. V odôvodnení rozsudku odvolací súd dostatočne presvedčivo uviedol, že dôvody, pre ktoré bolo neodkladné opatrenie nariadené, už odpadli. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti stanovené v § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania

pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Najvyšší súd po preskúmaní veci podľa uvedeného, preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. b) aj c) CSP.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.